

ANDEN DEL

“SKABELSEN”

Alt i Begyndelsen skabte Gud Himlen,
Jorden blev til ved hans mægtige Haand,
Jorden skal fyldes med Menneskevrmlen,
Gud Herren vogtede den ved sin Aand.

Jorden var stivnet i Mørke og Øde,
Vandene skjulte dens urgamle Skød,
Skaberens Lys kaldte Liv af det døde,
Dag efter Dag, da hans Stemme det bød.

Solen og Maanen og Stjernernes Hære
skabtes paa Hvælvet, og Mørket maa fly,
Solen skal Varme- og Livskilde være,
herske om Dagen paany og paany.

Maanen sit Lys sig fra Solen tilegner,
Stjernerne funkler paa lignende Vis,
disse maa lyse, naar Solglansen blegner,
herske om Natten i Kulde og Dis.

Og Gud lod Dampen af Jorden opstige
vandede Mulden, lod Spirer gro frem,
snart stod den klædt som et Vidunderrige,
Skabningen tiltænkt som Bosted og Hjem.

Urter og Rødder og Frugter til Føde
Blomster til Vellugt og Skove til Ly
breder sig ud over Jorderigs Øde,
maa sig Guds Bud i sin Art sig forny.

Dyrenes, Fuglenes, Fiskenes Mængde,
Krybet, Insekternes summende Kor,
alt, efter Gradernes Bredde og Længde
myldrede frem paa hans skabende Ord.

Og Gud velsignede hele sin Gerning
Himmel og Jord paa den syvende Dag,
han ej tilfældig har kastet sin Terning,
Tider og Forhold er Skaberens Sag.

Alt, hvad Gud skabte ved “Ordet”, er rundet,
Gud saa, og se det var altsammen godt,
og i sin Tanke han alt har udfundet
Mennesket, ej en nyskabelse blot. (Johs.1,1-3)

Gud sagde: “Lad os et menneske gøre,”
glad og forventningsfuld lyder hans Røst,
“det, som den ypperste Opsyn skal føre
over vor Skabning og være vor Trøst.”

Gud i sit Billede Mennesket skabte
dannede det ud af Jordsmonnets Støv
størst iblandt Skabningen, selv da det tabte
Uskyld og Fred under Frugttræets Løv.

Gud ham indblæste i Hjerter og Sinder
Aand af sin Aand og det evige Liv,
men blandt Guds Skabning er ingen at finde
egnet til Medhjælp, til Ven og til Viv.

Gud satte Mennesket ind i sin Have,
at han kan dyrke og vogte dens Jord
lærte ham Kunsten om Planten at grave
gav ham Velsignelsen, saa at det gror.

Yndige Eden, et Fristed til Hvile
Solstrejfet glimter i Bladhængets Guld,
her skal det bo, om mod Gud det vil stile,
“Mennesket” dannet af Paradismuld.

Livsfloden glider i Træernes Skygge,
Frugttræet kaster sin Sæd ved dens Bred,
her i Guds Forsorg kan Mennesket bygge
aande og leve for evigt i Fred.

Livstræet blomstrer i Anlæggets midte,
Kundskabens Træ er paa godt og paa ondt,
og af Guds Fodtrin er Gangene slidte,
tit han fortrolig i Haven gaar rundt.

Mennesket lytter til Skaberens Tale,
maaler dens Visdom og nemmer dens Værd,
nikker naar Herren, han hører befale,
følger ham nøje paa hele sin Færd.

“Spis kun af Væksternes herlige Frugter,
drik blot af Kilden,” Gud Herren ham bød,
“men ej af Træet, hvor Floden sig bugter,
Kundskabens Træ vil forvolde din Død.”

Gud lod til Adam Alskabningen kalde,
Adam skal nu give Dyrene Navn,
Gud lod det rette paa Tungen ham falde,
et efter Farve og et efter Gavn.

Gud saa at Mennesket følte sig ene,
saa, at det ikke for Manden var godt
skabte en Medhjælp og lod dem forlene,
alt vil han gøre for Skabningens Drot.

Tungt lod Gud Adam paa Græsskrænten blunde
udtog et Ribben og lukkede til
byggede Kvinden med Lemmer saa runde
fager og yndig og blid i sin Stil.

Kvinden blev ført til den vaagnende Adam,
stumt han betragter det sælsomme Syn,
medens hun stille, betaget beser ham,
Adam med et springer op som et Lyn.

Han farer frem og betragter sin Kvinde,
udbryder: “Det er jo Kød af mit Kød,
derfor skal hun ogsaa kaldes Mandinde,
hende jeg elske vil indtil min - - - ”

Yndefuldt Kvinden for Manden sig følger,
kalder ham ømt for sin Herre og Ven,
siger, mens smilende bly hun sig bøjer:
“Trofast jeg følger dig, hvor de gaar hen.”

Og Gud velsignede dem, og Gud sagde:
“Vorder mangfoldige, som det sig bør,”
bød, mens han Skabningen under dem lagde,
“Jorderigs Kreds underdanig jer gør.”

- - -

Mennesket ikke for Udkommet bæver,
Druerne hænger paa Stængel og Baand,
Æblerne drysser, blot Armen man hæver,
Føde man faar i den fremstrakte Haand.

Urter og Smaafrugt og herlige Rødder
finder man let overalt paa sin Vej.
Hele kaskader af gulbrune Nødder,
men det forbudte Træ rører man ej.
Løven og Lammene græsser ved Floden,
Due og Ørn sidder sammen paa Gren,
Livstræet bugner, og inde ved Floden
Adam og Eva som elskende tren.

Mennesket lever i Fryd og i Gammen,
over dem hæver sig Himmels Hal,
Gud dem besøger, da taler de sammen,
særlig ved aften naar Dagen er sval.

- - -

“Satan”, Guds Fjende paa Hævnplaner grunder,
han som forspildte sit himmelske Kald,
Adam og Eva og Gud han misunder,
søger Guds Venner at bringe til Fald.

Han har ej glemt, hvad der skete ved Dommen,
Eden han svor, da i Dybet han for,
Hævnen er sød, og hans Tid er nu kommen
“Slægten at øde,” som lever paa Jord.

Herren han hader om end i det stille,
Ondskaben gror i hans syndige Sjæl,
kan han de tvende fra Skaberen skille,
saarer han Dommeren dybt i hans Hæl.

Snedig og træsk han som Slangen sig klæder,
hvislende snor han sig for deres Fod,
venligt ved Kundskabens Træ han dem glæder,
her han sig boltrer om Stamme og Rod.

Æblerne luer imellem dets Grene,
her vil han prøve sit giftige Stik,
da han en Dag træffer Kvinden alene,
spørger han med sit hypnotiske Blik:

“Mon Gud har sagt, at I ikke maa spise,
alt hvad der trives paa Anlæggets Grund,
er ikke alle dens Frugter at spise?”
Kvinden ej ved, det er Fristelsens Stund.

Medens den spørger, den snedigt sig bugter,
Eva den svarer: “Kun eet bringer Død,
frit maa vi spise af alle dets Frugter,
kun ej af Kundskabens Træ han os bød.”

“I skal ej dø Døden,” listigt han svarer,
“men paa den Dag da I bryder hans Bud,
ved Gud, at Kundskaben øjnene klarer,
saa I herefter er kloge som Gud.

Ligesom Gud til at kende det gode,
ej alt, han skabte er ædelt og sundt,
hvis han i alt jeres Øjne oplode,
kendte I forskel paa godt og paa ondt.”

Eva sit øje paa Træet lod falde
saa det af herlige Frugter var fyldt
hørtes begejstret paa Adam at kalde
viser ham Frugten, som straalte forgylt.

De saa, at Træet var herligt at skue,
tænkte ej paa, at Bedrag bringer Graad,
hun tog af Frugterne uden at grue,
aad, gav saa ogsaa sin Mand, og han aad.

Pludselig oplodes Menneskets Øjne,
han saa paa hende, og hun saa paa ham,
saa i et Nu, at de begge var nøgne,
bluedes ved deres Nøgenheds skam.

Begge de hører Guds Røst gennem Haven
flygter med et for Guds Ansigt i Skjul
kastet i Støvet de kryber i Graven,
medens de skræmmer af Reden en Fugl.

“Adam, hvor er du,” lød Skaberens Stemme,
Adam sig løftede skamfuld og græd,
svarede; “Herre, jeg kunde fornemme,
at jeg var nøgen, derfor var jeg ræd.”

“Hvo har dig dette mon givet tilkende,
aad du af Træet, som jeg dig forbød.”
spurgte Gud Herren, “lod du dig forblænde,
sagde jeg ikke, at det blev din Død.”

“Kvinden, du gav mig til Medhjælp i Livet,
gav mig af Træet, og Frugten jeg tog,”
svarede Adam, “jeg mente som givet,
at hun, min Hustru mig ikke bedrog.”

Spørgende Gud sætter Kvinden i Rette,
“hørte du ikke mit velmente Raad,
Kvinde, o Kvinde hvi gjorde du dette,
nu er I to i en synkende Baad.”

Let og undvigende Skylden hun lagde
over paa Slangen, men ikke i Graad,
Kvinden undskyldte sig, idet hun sagde:
“Slangen forførte mig, saa at jeg aad.”

Slangen tilbage mod Rødderne viger
frygtende Herren, betynget og ræd,
hvislende ondt, medens Gud den tilsiger
Krig mellem Kvindens og Slangernes Sæd.

“Hvor den dig møder, i Skoven, paa Landet,
der skal den knuse dit Hoved din Sjæl,
hele dit Afkom skal være forbandet,
du skal kun evne at saare hans Hæl.”

Derefter siger Gud Herren til Kvinden:
“Manden skal være din Attraa, din Lyst,
og du skal føde med Smerte, forinden
Barnet du lægger med Fryd til dit Bryst.”

“Jorden skal blive dig Adam til Smerte,
siden du lyttede blindt til din Ven,
Kummer og Sved skal den bringe dit Hjerte,
indtil du falder til Jorden igen.”

Gud dem fordrev fra det dejlige Eden,
satte Keruben som Vagt med sit Sværd,
ud maa de vandre til Kummer paa Heden,
Mennesket var ej Guds Miskundhed værd.

Adam drog ud med sin stolte Mandinde,
kendte sin Hustru, som gav ham en Søn,
ofte ved Kvæld kan man Mennesket finde
vendt imod Paradishaven i Bøn.

Adam kan ikke sit Paradis glemme,
Eva i Kain har fundet sin Trøst,
og nu kan atter med Fryd hun fornemme,
Livet i Løn ved det svulmende Bryst.

“Abel” hun føder i Vaande og Smerte,
glemmer det, da hun ham kalder ved Navn.
“Kain” den første gav Adam sit Hjerte,
Abel hun trykker med Fryd i sin Favn.

Adam er stolt af de velskabte Dreng,
skæmske de titter i Øjet ham ind,
fulde af Liv, men det varer ej længe,
førend han ser, de er tvende af Sind.

Mennesket aser for Føden at bjerge,
Kvinde og Sønner staar gerne ham bi,
Stormen vil knække, og Tørken vil hærge,
dog faar de nok, naar han blot hænger i.

Dyrenes Ondskab dem Kvaler forvolde,
Jorden er karrig, betornet og gold,
Livet de stadig i Hænderne holde,
Kulde dem knuger, naar Vintren er kold.

Abel blev Hyrde og vogtede Kvæget,
Kain paa kornet og Urterne drev,
ofte har Planterne Saarbrudet læget,
det han paa Torne ved Arbejdet rev.

Adam og Eva for Trængsel ej slipper,
Sorgen dem tynger paa Legem og Sjæl,
Himlen sig lukker, og Modet dem glipper,
“Kain, deres første slog Abel ihjel.”

Hundrede Somre er gangne til Ende,
tredive følger paa hine i Rad,
Vaaren fornyr sig, og Vintren maa vende,
Slægten har lært sig at skille dem ad.

Hustruen vedblev for Adam at føde,
“Seth”, som nu nævnes, hun fostrede frem,
han er en Trøster for Abel, som døde,
“Abel, er han nu i Skaberens Hjem?”

Sønner hun gav ham og Døtre tillige,
Slægt følger Slægter, mens Seklerne gaar,
Folket formeredes snart til et Rige,
Adam er ung trods de graanende Haar.

Kundskaben vokser, som Gud man det skylder,
Menneskets Ondskab paa Jorden er stor,
mon Gud aldrig sit Løfte opfylder,
Slangen at knuse for Sjælenes Mord.

Adam er æddet og mættet af Dage,
Daarskaben knuger hans barnlige Sind,
ofte han Minderne kalder tilbage
ønsker i Paradishaven sig ind.

Fromt han paaminder de voksende Slægter,
taler om Haven, hvor Skaberen bor,
Menneskesønnerne Døtrene ægter,
næppe se ænser hans varslende Ord.

Tusinde Aar han paa Skulderen bærer,
da han maa gange paa Dødsengelens Bud,
dybt i sit Hjerte han Haabet dog nærer,
at han skal vandre tilbage til Gud.

- - -